

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У. 6279/13
08.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јадранка др Ињац, председника већа, Весне Даниловић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са вишим судским саветником Весном Иконић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. ..., ... број ... против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије – Сектор за имовинско правне послове, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења бр. 461-02-526/93-13 од 15.03.2013.године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Ђорђе В. Симић, адвокат из Београда, Ул. Книћанинова бр. 3, у правној ствари накнаде за одузето земљиште, након одржане усмене јавне расправе 24.03.2016.године, донео је у нејавној седници већа, одржаној дана 08.04.2016.године

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења Комисије за вођење поступка и доношење решења по захтеву за враћање земљишта општине Нови Београд, број I-463-69/91 од 18.04.2005. године, као неоснована. Наведеним првостепеним решењем, у поновном поступку доношења решења о утврђивању права на новчану накнаду за одузето земљиште од домаћинства Б.Б. из ..., на основу чл. 2. ст. 1. и чл. 7. ст. 1. Закона о начину и условима признавања права и враћања земљишта које је прешло у друштвену својину по основу Пољопривредног земљишног фонда и конфискацијом због неизвршених обавеза из обавезног откупа пољопривредних производа (“Службени гласник РС”, бр.18/91 и 42/98), утврђује се право на накнаду у новцу за одузето земљиште решењем Среске комисије за ПЗФ бр.37/53 од 03.09.1953. године од домаћинства Б.Б., која чини парцела број ... у површини од 1ј и 632 кв.хв. или 8.028 м² којој одговарају делови кат.парцела ... и ..., ... и ... КО ..., односно делови кат.парцела из обнове премера ..., ..., ..., ..., ... и ... КО ..., у корист правног следбеника ранијег сопственика: Б.Б. из ..., ... број Ставом II диспозитива обавезани су крајњи корисници одузетог, сада грађевинског земљишта, да правном следбенику ранијег сопственика Б.Б., исплате новчану накнаду и то: 1.Дирекција за

грађевинско земљиште и изградњу Београда, Београд, Улица Његошева бр.84 за део грунтовне парцеле бр. ... којој одговара део кат.парц.бр. ... , ... , ... и ... КО ..., у оквиру блока ... за површину од 1882 м² у оквиру блока ... за пов. од 420 м² и блока ... за пов. од 991 м² или за укупну површину од 3293 м²; 2.А.А. из ..., ... број ..., за део грунтовне парцеле ... , којој одговара део кат.парц.бр. ... КО ... , у оквиру блока ... за површину од 1047 м²; 3.Град Београд – Градски секретаријат за саобраћај, за саобраћајницу у Улици ... и ... у оквиру блока ..., ... и ... на делу грунтовне парцеле ... којој одговара кат.парц.бр. ... и ... КО ... , за пов. од 1826 м²; 4.В.В. из ..., ... број ..., за део грунтовне парцеле ... којој одговара део кат.парц.бр. ... КО ..., у оквиру блока ... за површину од 144 м².Ставом III прекида се поступак за део грунтовне парцеле ... у оквиру блока ..., којој одговара део кат.парц.бр. ... КО ... , до окончања стеченог поступка у односу на крајњег корисника Д.Д. за површину од 1718 м². Ставом IV одлучено је да ће по правноснажности решења општински орган управе надлежан за имовинско-правне послове спровести поступак накнаде по одредбама Закона о експропријацији.

Тужилац тужбом поднетом Управном суду дана 22.04.2013. године, која је допуњена поднесцима од 15.05.2013. године и 23.06.2015. године, оспорио је законитост решења туженог органа због битне повреде правила поступка из члана 235. став 1. ЗУП-а, будући да у образложењу уопште нису наведени разлози жалбе тужиоца, нити су цењени и образложени, а што је тужени био дужан да учини у складу са одредбом наведеног члана става 1. и 2. ЗУП-а. Такође, истакао је да ни тужени и првостепени орган нису поступили у складу са одредбом члана 69. ЗУП-а, будући да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У.бр.1632/03, а идентификација парцеле није правилно утврђена, при чему земљиште на коме се налази привремено паркиралиште којим управља тужилац (део кат.парц.бр. ... КО ...) није земљиште у друштвеној, већ у државној својини, па је првостепени орган био дужан да на несумњив начин утврди карактер својине на земљишту, од чега зависи коначна одлука о утврђивању права на накнаду, јер је предмет враћања земљишта које се налази у друштвеној својини на дан подношења захтева. Такође, ни првостепени ни другостепени орган нису утврдили да ли је за одузето земљиште раније исплаћена накнада, а што је био и налог суда и није оцењено да ли је у питању изграђено или не изграђено грађевинско земљиште у смислу члана 88. Закона о планирању и изградњи. Притом, право коришћења на земљишту не може се заснивати на мишљењу и налазу вештака, јер се ради о праву које се уписује у катастар непокретности, те се ова чињеница може утврђивати искључиво на основу извода из листа непокретности, а што ни првостепени ни другостепени орган није учинио. Тужилац такође указује и на то да је првобитним решењем Комисије П-463-68/91 од 18.12.1997. године као обвезник исплате накнаде за одузето земљиште био утврђен Завод за изградњу града Београда, чији је следбеник у моменту доношења решења Дирекције за грађевинско земљиште Београда ЈП, а не тужилац, а решењем од 10.10.2012. године тужилац је први пут означен обвезник накнаде за део те парцеле, а што је у каснијем поступку поништено. Притом, одредбом члана 12. став 1. Закона, исплата накнаде за одузето земљиште пада на терет организације која користи земљиште у моменту одређивања накнаде, те тужилац не може бити обвезник накнаде јер су као искључиви корисници уписани Дирекција за грађевинско земљиште Београд ЈП и Ђ.Ђ., због чега тужилац не може бити обвезник плаћања накнаде за одузето земљиште, само по основу чињенице да у моменту одређивања накнаде управља привременим отвореним паркингом, а која делатност му је поверена од стране оснивача – Скупштине града Београда, посебно имајући у виду чињеницу да тужилац нема никаква стварна права на предметној непокретности, да би по том основу могао стећи било какве обавезе. Притом, на делу кп.бр. ... КО ... нема урбанистичког основа за изградњу паркинг простора, што је утврђено и Информацијом о локацији Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове, Сектора за

јавне објекте од општег интереса IX-20 број 350.4-1178/2013 од 03.04.2013. године. Са изнетих разлога, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је, поступајући по налогу суда у смислу чл. 30 Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС” 111/09), доставио одговор на тужбу са списима предмета, истичући у одговору да у свему остаје при разлозима из оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, поступајући по тужби тужиоца, заказао усмену јавну расправу за дан 25.02.2016.године, у смислу одредбе чл. 34. став 2. наведеног Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), којим је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, која расправа је одложена због недостатака процесних претпоставки и одржана дана 24.03.2016.године, у складу са чл. 38.ст. 1. истог Закона, у присуству пуномоћника тужиоца, пуномоћника заинтересованог лица и одсуству уредно позваног туженог органа.

У речи на одржаној усменој јавној расправи, пуномоћник тужиоца у свему је остао при наводима из тужбе, као и поднесцима, достављеним суду 15.05.2013.године и 23.06.2015.године, истичући и да је провером у Народној банци Србије утврђено да је накнада за одзето земљиште у конкретном случају исплаћена. При том се позвао и на одлуку Управног суда У 2324/13, коју је доставио суду. Трошкове није тражио.

У речи на одржаној усменој јавној расправи, пуномоћник заинтересованог лица истакао је да у доношењу решења у конкретном случају нису учињене повреде поступка, па је предложио да суд тужбу одбије. Трошкове није тражио.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе чл. 41.ст.1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода истакнутих у тужби, поднесцима тужиоца од 15.05.2013.године и 23.06. 2015.године, одговора на тужбу туженог органа, те речи на одржаној усменој јавној расправи пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, списка предмета управног поступка, као и списка предмета Врховног суда Србије У 1632/03, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Наиме, из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је оспорено решење донето по жалби тужиоца, изјављеној против решења првостепеног органа од 18.04.2005.године у поновном поступку, у извршењу Пресуде Врховног суда Србије У 1632/03 од 04.03.2004.године, те да је тужени орган оценио да је правилно одлучио првостепени орган, када је, између осталог и тужиоца обавезао на исплату новчане накнаде заинтересованом лицу на начин ближе утврђен у диспозитиву првостепеног решења, будући да, како је у образложењу истакао, из изведених доказа, а нарочито налаза вештака, несумњиво произлази да је једним делом кп.бр. ... изграђен паркинг простор А.А., односно да обухвата део кп.бр. из катастра непокретности бр. ... КО ... , која је уписана у листу непокретности бр. ... , док се на другом делу налази саобраћајница која обухвата Улицу ... и ..., односно паркинг простор, при чему је налаз вештака предочен странкама на расправи одржаној 03.03.2005. године, при чему је првостепени орган, приликом доношења одлуке, имао у виду примедбе странака изнете у поступку, које је у ожалбеном решењу и ценио. Налазећи да је оспорено решење донето на основу правилно утврђених чињеница и на основу правилне примене материјално-правних одредаба, тужени је жалбу тужиоца одбио применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку.

Према оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, изјављену против првостепеног решења, будући да је у поновном поступку проведеном у извршењу Пресуде Врховног суда Србије У 1632/03 од 04.03.2004. године, извршена идентификација парцеле, која је одузета ранијем сопственику, а која је предмет овог управног поступка, односно, управног спора, на начин како је то наведено у

Извештајима геометра од 06.12.2004.године и 08.05.2005.године, на које се позвао првостепени орган и који се налазе у списима предмета, а која је ближе означена у тачки 2. става II диспозитива првостепеног решења. При том, како из оспореног и ожалбеног решења, као и списка предмета произлази, правилно је одлучио првостепени орган, када је донео одлуку као у ставу I и ставу II тачка 2. обавезао А.А. из ... на обавезу исплате накнаде у конкретном случају, имајући у виду одредбе чл. 7. и 12. Закона о начину и условима признавања права и враћању земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда и конфискацијом због неизвршених обавеза из обавезног откупа пољопривредних производа ("Службени гласник РС" бр. 18/91, 20/92 и 42/98).

Управни суд је ценио навод тужиоца да у није поступљено по налогу Врховног суда Србије из пресуде, те није утврђено да ли је предметно земљиште изузето и тужиоцу исплаћена накнада, али је нашао да је без утицаја на другачије одлучивање у овој ствари, имајући у виду одредбу чл. 1. ст. 5. истог Закона, као и то да предметна непокретност нема статус неизграђеног градског грађевинског земљишта, како то произлази из списка предмета.

Управни суд је, такође, имао у виду и да је тужилац указао да је правном претходнику исплаћена накнада за одузето земљиште по основу Решења од 08.09.1953.године, у вези са којим наводом је доставио и фотокопију Налога народног одбора Београда број 2791 од 04.05.1956, али је оценио да је овај навод неоснован, будући наведено представља доказ из чл. 4. наведеног Закона, који се, између осталог, мора приложити уз захтев за враћање одузетог земљишта поднетом по основу тог Закона, а налог Врховног суда Србије за утврђивање да ли је заинтересованом лицу исплаћена накнада, односи се управо на накнаду из чл. 1. ст. 5. истог Закона, на који је у образложењу ове пресуде већ указано.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби и подnescима, на које је тужилац указао на одржаној усменој јавној расправи, али је нашао да не доводе у сумњу правилност и законитост одлуке туженог органа, при чему ће наводе који се односе конкретно на накнаду и на то да је тужилац корисник земљишта, у конкретном случају, моћи да истиче у поступку утврђивања висине накнаде, који ће се посебно спровести пред надлежним органом, како је то одлучено ставом IV диспозитива ожалбеног решења, те у том поступку штити своја права и интересе.

Суд је ценио и навод тужбе, којим је тужилац указао на одлуку Управног суда 24 У 2324/13 од 17.10.2014.године, коју је и доставио суду, али је нашао да, са већ изнетих разлога у образложењу, није од утицаја на другачије одлучивање по тужби у овом управном спору.

Управни суд је имао у виду и то да је тужени, одлучујући о жалби, имао основа да жалбу тужиоца одбаци у односу на став II, тачку 1., 3. и 4. диспозитива ожалбеног решења, будући да наведеним ставовима није одлучивано о праву и интересу жалиоца у конкретном случају (односно, тужиоца у овом управном спору), али је нашао да, одлучујући на начин као у диспозитиву оспореног решења, тужени није учинио повреду, која је од утицаја на законитост тужбом оспореног акта, будући да одлучујући на овај начин, није онемогућио евентуално одлучивање о евентуално изјављеним жалбама и, касније, тужбама, странака у поступку обухваћених наведеним ставовима првостепеног решења, јер се, у случају да су жалбе, односно, тужбе изјављене, не може сматрати да је у питању *res iudicata*, те на тај начин нису угрожени права и интереси, као и могућност евентуалног вођења поступака од стране тих странака против ожалбеног и оспореног решења.

Са свега изнетог, имајући у виду да тужилац није довео у питање законитост оспореног решења, Управни суд је, применом одредаба чл. 40. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 08.04.2016. године, 22 У. 6279/13

Записничар
Весна Иконић, с.р.

Председник већа-судија
др. Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ